

*
* *

Եւ վաղուց 'ի վեր խոր քուն է մտած
Կեանքի տաղտուկից յոգնած իմ հոգին,
Սակայն տեսնում է մի մեծ, վեհ երազ,
Իմ ջինջ ու ամբիժ, իմ խորունկ հոգին:

Եւ սպասում եմ, որ բարձունքներից
Կը իջնի մի կոյս լազուր թևերով,
Որ զարթնեցնէ, թռցնէ հոգիս
Նրկնային բոյրով, աստղէ-համբոյրով:

Եւ տիւ, և դիշեր ես սպասում եմ,
Թէ ահա կու գայ կոյսը դիւթական,
Որ զարթնած հոգով երգեմ վեհօրէն
Նրազս չքնաղ, մարգարէական...

Ա.Ի. ԻՍԱՀԱԿԵԱՆ.